

[Frode Jakobsen.]

Jeg gentager: det er jo ikke spørgsmålet om atomvåben eller ej — vi lever i læ af amerikanernes atomvåben — det er spørgsmålet om spredning af atomvåben. Det ville ligge helt anderledes, hvis det, der var tale om, var et virkelig fælles NATO-atomvåben, en NATO-atomstyrke, som omfattede alle NATO-landes atomvåben, altså også USAs. Så ville der ikke være tale om en spredning, snarere om det modsatte, men det drømmer amerikanerne jo ikke om. Nej, MLF betyder enten ingen virkelig tysk indflydelse, og så er det hele jo en narrest, som tyskerne ikke i det lange løb vil betale de 40 pct. af udgifterne ved; så vil det betyde, at de en skønne dag vil forlange mere, at dette her kun er en begyndelse. Eller også betyder det virkelig tysk medindflydelse på atomvåbnene, som vil drive de østeuropæiske lande, som i øjeblikket er ved at hæve deres hoved til større selvstændighed, sammen til en fjendtlig blok bag ved Sovjetunionen. Så betyder det et skæbnesvangert punktum for en lykkelig udvikling, som nu er i gang.

Tiden er ikke til at tage stilling endnu, hævder den højtærede udenrigsminister. Jeg siger igen med stor respekt for den højtærede udenrigsminister, at det er jo rigtigt, hvis det eneste, man er optaget af, er den ene ting at sige ja eller nej til Danmarks deltagelse. Det kan vi sagtens nå, vi kan sagtens nå at få sagt det nej, som jeg heller ikke er i tvivl om må blive resultatet. Men det er slet ikke det, der har interesse. Det afgørende er, om MLF overhovedet bliver til noget. Hvis man vil gøre noget for eller imod det, er det i høj grad på tide. Den højtærede udenrigsminister brugte det udtryk, at der må jo ligge en plan foran os. Jeg er overtydet om, at hvis vi venter, til alle de andre er blevet enige om en fuldtd færdig plan, så er det for sent, så har vi spillet al medindflydelse ud af vore hænder; og hvis MLF oprettes, så er spørgsmålet om Danmarks deltagelse eller ikke-deltagelse i virkeligheden temmelig ligegyldigt.

Jeg er forbavset over, hvordan man fra alle sider kredser om spørgsmålet om danske havne, om dansk territorium, som også atomkampagnen gør, som om det var det, der var det vigtige.

Jeg er helt enig i, at vi må arbejde for at undgå atomvåben på dansk område, men det er jo navlebeskuelse, det er jo slet ikke det, det kommer an på. MLF er jo ikke til for at forsvare et bestemt område, nej, det er verdenspolitik. Her er ikke noget med, at man kan vaske sine hænder og tro, at man er udenfor; der er ingen, der er udenfor; der er ingen, der kan være udenfor. Det er spørgsmålet, om afspændingen i verden skal have en chance, og det helt afgørende: NATO-landene mister enhver autoritet i bestræbelserne for at standse spredningen af atomvåben til flere lande, hvis de samtidig viser, at det er en resignation, som de vil at andre skal underkaste sig, men som de ikke selv vil underkaste sig. Så har NATO-landene vist, at de nok gerne vil have slået døren til atomklubben i lås, men først når de alle sammen har sikret sig en plads indenfor; så tror jeg ikke på man lytter til dem længere, og så vil det, som er den største fare for menneskeheden i dag: spredningen af atomvåben til det ene land efter det andet, være uigenkaldeligt.

Vi taler så meget om, at de små lande også skal tale med, og vi taler om, at det er en fælles politik, der føres inden for NATO. Hvis det skal have noget på sig, er der en lejlighed her; man kan også påtage sig et tungt ansvar ved at sidde passivt. Den norske statsminister har bekendt kulør; der er grund til at tro, at Canada og den nye engelske regering vil gå til modstand mod denne plan. Jeg er helt enig med udenrigsministeren i, at Danmark alene ikke kan komme med et veto; det er der ingen realitetssans i. Resultatet ville blive, at det var os, som kom ud af NATO. Men vi kan komme med vore gode argumenter — og udenrigsministeren plejer at være dygtig til at argumentere — og kan vi komme hånd i hånd med vore gode venner England, Norge og Canada, tror jeg det tæller.

Udenrigsministeren siger, at der måske slet ikke kommer noget ud af det. Det håber jeg da meget på der ikke gør. Men forudsætningen for dette lykkelige udfald er, at de, som er imod det, står op og vedkender sig deres modstand. Jeg tror, mange venter på den danske regering, også mange tilhængere af NATO. Jeg tror, jeg var den